

Svätá Hyacinta Marescottiová (1585 - 1640)

Pochádzala z talianskej kniežacej rodiny. Narodila sa r. 1585 v mestečku Vignanello v strednom Taliansku. Rodným menom sa nazývala Klárka.

Od prirodzenosti bola pyšná a márnomyseľná, mala rada prepych. Tým sa veľmi líšila od najstaršej sestry Ginevry, ktorá bola veľmi nábožná a z túžby po kresťanskej dokonalosti vstúpila do prísnej rehole klarisiek v kláštore sv. Bernardína vo Viterbe.

No keď sa vydala jej mladšia sestra, 20-ročná Klárka tiež vstúpila do kláštora klarisiek, v ktorom bola už jej najstaršia sestra. Prijala rehoľné meno Hyacinta. Ale so zmenou mena nezmenila povahu; aj do kláštora si priniesla svetácke zmýšľanie a pohrdanie rehoľnými ideálmi.

Po pätnástich rokoch kláštorného života, ktoré sama označila za "plné márnivosti a hlúposti", vážne ochorela. Vtedy sa jej dotkla Božia milosť a Hyacinta na ňu veľkodušne odpovedala. Úprimne a úplne zmenila svoj život. Ďalších 20 rokov strávila v poníženosti a hrdinských skutkoch kajúcnosti a dosiahla vysoký stupeň kresťanskej dokonalosti.

Často uvažovala o Kristovom utrpení. Chcela nasledovať trpiaceho Spasiteľa tým, že si sama dobrovoľne volila citeľné skutky pokánia, ako prísny pôst, bičovanie, spávanie na holej zemi, nočné bdenie v modlitbe...

Popri dobrovoľnom pokání nechýbalo ani nedobrovoľné, aké obyčajne sprevádza osoby, ktoré sa usilujú o dokonalosť: zdravotné ťažkosti, uponižovania, pokušenia...

Hoci žila v kláštornej uzavretosti, nezabúdala na chudobných, chorých a väzňov a využila každú príležitosť, aby im pomohla.

Modlitbou a dobročinnosťou prenikala aj k zatvrdlivým dušiam a dosiahla mnoho obrátení. S pomocou osôb, ktoré zmenili svoj život, zakladala dobročinné organizácie. Tak po ničivej epidémii vo Viterbe založila združenie na opatrovanie chorých a zorganizovala postavenie starobinca. Na starostlivosť o vekom pokročilých v tomto ústave založila "Máriiných oblátov". Ona sama preukazovala tie najnižšie služby chudobným starcom a starenkám.

V tom období janzenizmus odvádzal veriacich od častejšieho prijímania sviatostí a staval sa proti vonkajším prejavom nábožnosti. Hyacinta sa usilovala oživiť náboženský život väčšou láskou k Eucharistii. Zaslúžila sa o zavedenie vystavenia Najsvätejšej sviatosti v posledný deň roku, každý štvrtok a cez oktávu sviatku Pánovho tela a krvi.

Prechovávala veľkú lásku k Panne Márii. Vravievala, že by prijala hocaké muky preto, aby všetci kresťania milovali Božiu Matku. Jej spojenie s Bohom neraz sprevádzali mimoriadne úkazy, ako stav telesnej beztiaže, schopnosť poznať myšlienky a vidieť do budúcnosti.

Zomrela vo veľkých bolestiach posilnená sviatosťami 30. januára 1640 vo veku necelých 55 rokov.

Pred pochovaním vystavili mŕtvu Hyacintu v kláštornom kostole. Vtedy sa ukázalo, akú povesť mala medzi ľuďmi. Viterbčania sa jej usilovali aspoň dotknúť, ale mnohí sa tým neuspokojili. Chceli si odniesť aspoň kúsok jej šiat a tak sa stalo, že ju museli jej spolusestry trikrát obliekať.

Povešť Hyacintinej svätosti potvrdili aj rozličné zázraky, ktoré sa stali na jej príhovor. Pápež Benedikt XIII. ju vyhlásil v septembri 1726 za blahoslavenú a pápež Pius VII. v máji 1807 za svätú. Telesné pozostatky svätej rehoľníčky sa uchovávajú v cennej schránke v kláštore sv. Bernardína vo Viterbe.

Literatúra:

ONDRUŠ, R.: Blízki Bohu i ľuďom 4. Priatelia Dobrej knihy 1992